

ଅୟାଗ ଶିକ୍ଷୀଯାର ଅନୁବାଦ

ҲАЁТ ҚАЕРДАДИР

Биз асли қувгина,
ҳаёт эса қаерлардадир.

Жанозадаги йигидан қейин
дүнийсифат бир түнүү үсар.

Мархум бүлган вакт шарафита
сирли-сирли нақылдар ўюмиз,
туман ичра сузмоқлик учун
ҳайдаймиз якка-ёлғиз фикрни.

Тинмай кенгаювчи уфқ орқали,
хаёлдай ўлкага кўчишимиз бу.

Митти сафарномаларнинг
мустажхам занжирин билан
қаерда;
вакт утгани сайин тасдиқ этамиш
ўлим асли ўлим эмасдир.

Кувгиндамиз аслида бизлар,
ҳаёт эса аллақаёқларда.

КАМАЛАК

Карғыш теккан жанг майдонидан
суриларкан аста олдинга.
Келажакка боқкум ва лекин
кўринмайди нурдан бошқаси.

Чунки мен бир одам, қабрдан чиққан
иҷак-чавоқлару
абадий некбониллик билан.

Ҳәёлимда
ҳаётнинг илитувчи жилваси.

Биламанки,
азоб ёмгири
камалакдан ниҳояланур доимо.

Бул камалак —
таъзимим менинг.

ଡାକ୍ତରଙ୍କ କବିତା

МАҒЛУБИЯТ

Дарёнинг зим-зиё қаърида
оби ҳаёт туйғузорим йўқотдим
урф-одат устунин ушладим маҳкам.

Дарёнинг қиссаси донг қотди унда
энди изламас у дентизни ортиқ.
Ўша кундан эътиборан мен
бир неча сўзларни ўргандим
..... мазлум, озодлик.

Шу тариқа уруш бошланди,
болалик иyllар,
ёт афьюон ила.

Оймомом тарк этди самоим.

উজবেক কবিতা

এচিয়ার সুৰ

অনুবাদ : প্রয়াগ শইকীয়া

A Collection of **Uzbek Poems** by different Uzbek Poets Translated into Assamese by **Prayag Saikia** (Source Text : Tunes of Azia by **Azam obidov**). & Published by Kailash Kumar Rajkhowa on behalf of **Krantikal Prakashan**, Nagaon : Assam. Rs : 100.00 Only.

উজবেক কবিতা

এচিয়ার সুব

অনুবাদ : প্রয়াগ শহীকীয়া

© : বান্না হিলেদারী

প্রকাশক : কৈলাস কুমাৰ বাজখোৱা

ক্রান্তিকাল প্রকাশন

বেটুপাত : মনোজ বাজকুমাৰ

অঙ্গসজ্জা-ডি. টি. পি : প্রত্যুষ বৰঞ্জন

মূল্য : ১০০.০০ টকা

মুদ্রক : অজন্তা প্রেছ, হয়বৰগাঁও নগাঁও - ২

ডি-টি-পি : নিউ অজন্তা প্রেছ, এম. জি. ৰোড, নগাঁও - ১

বঙ্গ জিএগৰ কবি

আৰু

কবি বন্ধু মোৰ দেউতাৰ হাতত

শ্ৰদ্ধাৰে

কৃতিজ্ঞতা

আজাম অবিডভ

কৃষ্ণদুলাল বৰুৱা

বিনয় মোহন শইকীয়া

হিয়াচাকি

উজবেক কবিতা

ইয়াত অনুদিত কবিতাকেইটি Tunes of Azia নামৰ কাব্য সংকলনটোৰপৰা লোৱা।
ইয়াত সংকলিত হৈছে ৪৮ জন উজবেক কবিৰ কবিতা। কবিতাসমূহ উজবেকৰপৰা
ইংৰাজীলৈ ভাস্তিছে আজাম অবিডভ (Azam Obidov) নামৰ এজন উজবেক কবিয়ে।
১৯৯১ চনৰ ৩১ আগস্টত স্বাধীনতা ঘোষণা কৰা উজবেকিস্তান বৰ্তমান এছিয়াৰ এখন
উন্মেখযোগ্য দেশ। উজবেকিস্তান গঠিত হৈছিল ১৯২৪ চনত কোকেন্দ, খিভাখনেট
আৰু বোখৰা এমিৰেটৰ সম্মিলনেৰে। তুকী পৰিয়ালৰ বংশধৰ হিচাপে উজবেকসকল
বজা আৰু পশ্চিতসকলক লৈ গৌৰবান্বিত। সাম্প্রতিক উজবেক সাহিত্যৰ সূচনা হৈছিল
জাদিছ (Jadis) যুগত। দুখন উপন্যাসৰ বচক আব্দুল্লা কাদিৰী (Abdullah Qadirī)
হৈছে উজবেক গদ্যৰ জনক। বচ আৰু তুকীৰ প্ৰভাৱেৰে বিশ্ব শতিকাৰ কবিতালৈ
উন্মেখযোগ্য বৰঙণি যোগোৱা কৰিসকল হৈছে আব্দুল ৰোফ ফিত্ৰেট (Abdulrauf
Fitret), বটু (Botu), আইবেক (Oybek), গফুৰ গুলাম (Gafur Gulam) আদি।

সূচী

- আঘা //১
কুন্দতম কাব্য উপন্যাস //২
বলিয়া //৩
সম্পরীক্ষা //৪
বাতিৰ কঙ্গ //৫
কেনেদেৰে মাটিমুচাই বিকিলে তেওঁৰ গাথটি //৬
চাৰ্কাছ আৰু এজন সাপৰ প্ৰশিক্ষক //৮
ধৰ্মান্তৰিত শিল //১০
ধূমহা //১১
ক্ষমা //১২
আঘাত অথহীন //১৩
মাহৃভূমি //১৪
কবিতা //১৫
সপোন //১৬
পথিলা //১৭
কবিতা //১৮
প্ৰত্যাশা //১৯
এটা শুভ বজনী //২০
কবিতা //২১
বাতিৰ মৃত্যু //২২
এটা শুভ আছে — //২৪
এটা শুভ আছে //২৬
বিনয়ৰ বিষয়ে //২৭
মোৰ ভগ্ন হৃদয়েই মোৰ ক্ষুণ্ডকাব্য //২৮
কবিতা //২৯
মুক্তিৰ হাত //৩০
কবিতা //৩২
সৌন্দৰ্য //৩৩
জিঁজিৰি //৩৫
কবিতা //৩৬
কবিতা //৩৭

তোমালোকৰ ঘৰৰ দোলনাৰোৰ //৩৮
 কবিতা //৪০
 কবিতা //৪১
 কবিতা //৪২
 এজন অচিন্মাকিৰ ফুল //৪৩
 কবিতা //৪৪
 এটা শুভ্র আঞ্চা //৪৫
 মই নাথাওঁ মৃত্যুৰ বুৰুলৈ //৪৬
 হে আই //৪৭
 কবিতা //৪৮
 হাতী আৰু কুকুৰ পোৱালি //৪৯
 শ্ৰেষ্ঠীছা //৫০
 কবিতা //৫১
 অতীতৰ শৰীৰ চৰ্চা //৫৩
 কবিতা //৫৪
 কবিতা //৫৫
 এটা পানী কল //৫৬
 কবিতা //৫৭
 কবিতা //৫৮
 শৰতত //৬০
 কবিতা //৬১
 ফুল //৬২
 এটা শ্ৰেষ্ঠছায়া //৬৩
 শিশু //৬৪
 সময় //৬৫
 কবিতা //৬৬
 মই হেৰুৰাইছিলো //৬৭
 কবিতা //৬৮
 আৰী //৬৯
 সৌন্দৰ্যৰ অভিযুক্তি //৭০
 স্বাধীনতাৰ মানুহ //৭১
 কবিতা //৭২

আঞ্চা

চুলপ'ন (Chulpon)

মোৰ হৃদয়, এয়া কি !
 কিয় এনে বাঙ্গোনৰ স'তে বন্ধুত্ব ?
 নাই শোকৰ বিননি নতুৱা কোনো বিশেষ
 আৰাও
 মাথোঁ অনুভৱৰ মহূৰতা !

দুৰ্ব্যৱহাৰে আঞ্চাক নাহানে আঘাত
 নীচতাই লয় এনেদৰে চিৰবিদায়।
 কেতিয়াবা ভাঙ্গি যাৰ এই গতিৰ অসংলগ্নতা
 কোনে বিশ্বাস কৰিব তৰোৱালৰোৰ ভাঙ্গি
 যোৱাৰ কথা ?

তুমি জীৱিত, বিদায় লোৱা নাই,
 তুমি মানুহ, মানুহ হোৱা,
 শিকলিবোৰ প্ৰত্যাখ্যান কৰা, আজ্ঞা নামানিবা
 আচলতে তুমিও মুক্ত হৈ জন্মিছিলা।

କ୍ଷୁଦ୍ରତମ କାବ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସ

ଉଲୁଗବେକ ହାମଦାମ (Ulugbek Hamdam)

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ

ଏଟା ପଥ ଆଛିଲ ପରିତ୍ର

ଚାଇଛିଲୋ ଇଯାକ

ସନ୍ତା କଂପିଛିଲ ଚକୁର ମଣିର ସଲାନି

ପଥଟୌ ଆଛିଲ ପରିତ୍ର

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ

କାବଣ ଇ ତୋମାର ଦିଶେ ଯୋଦାର ବାବେ

ଅଥବା ତୋମାକ ଚପାଇ ଅନାର ବାବେ

ପରିତ୍ର ପଥାରେ

ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ

ଆହ୍ ଏଯା କି ହଲ ମୋର କପୋଜନୀ

ମହି ପାହବିଲୋ ସେଇ ପଥ

ଚିରକାଳର ବାବେ

ତୋମାର ଆଗମନର ପିଛତ ।

ବଲିଆ

ବାହରମ ରଜି ମହମ୍ମଦ (Bahrom Ruzimuhammad)

ପାଖି କଟାଲି ମାଟିର ତଳତ ପୁତି

ଥିଲେ

ସି ଏଟା କୁକୁରା

ଆକ

ଅପେକ୍ଷା କବି ବଲ

ମାଟି ଫୁଟି ଓଲାବ ବୁଲି ଚବାଇବ

ସେଉଜ ।

ସି ହାତର ମୁଠିରେ ବୀଜ ଚଢିଯାଲେ

ଏଟା ଚବାଇବ ବାହତ

ଆକ

ବିଶ୍ଵାସରେ ବଲ ତାତ ବନ ଗଜିବ

ବୁଲି ।

সম্পরীক্ষা

করিম বাহরিয়েভ (Karim Bahriev)

পৃথিবী এটি সাঁথৰ — গোপনীয়
 আঘাত হানিছেই মোৰ বিশুদ্ধ হিয়াত।
 পৃথিবী অনুজ্জ্বল, মমবোৰ জ্বলোৱা —
 উজ্জ্বল পোহৰৰ ধাৰক ঈশ্বৰ।

মুখৰ উমখিনি কাঢ়ি নিয়া হ'ল
 উজ্জ্বলতাই এৰি গ'ল মোৰ নয়ন,
 বৰ্তমানে মোৰ সম্মানত এজন গুচৰীয়া
 নাম যাৰ আঙ্গা।

দুৰ্বল হৈ ভৱিৰ শকতি হেৰাল
 সত্যপ্রতীম শব্দবোৰে অনুভৱ কৱিলে
 ঘৃণা,
 কুশলী সন্তোষ কেশ হ'ল শেষত
 পোহৰ —
 জীৱনে ল'লৈ দস্যুৰ নাম।

এই জীৱনে এৰি যাব এদিন আমাক —
 মানুহে দৃষ্টিৰ বাবে নাপাব পাৰে
 এপলকো সময়
 ই মোক এনেদৰে চিকুণাই যাব ঘাঁহ — বনৰ দৰে —
 মৃত্যু — সৰ্বশেষত খেৰ প্ৰস্তুত
 কৰোঁতাজন।

ৰাতিৰ কঠ

তুৰছুন আলি (Tursun Ali)

(১)

মোৰ চুক্ত নিদিবা টোপনি
 জোৰেৰে খুন্দিয়াই বুকুৰ প্ৰাচীৰত
 এঙাৰ ক'লা এটা ৰাতিৰ কঠধৰনি।

(২)

গোটেই ৰাতিৰ কুকুৰবোৰে এৰা নাছিল ভুকিন্দলে
 আহু, এই চিএৰবোৰে কামুৰিবলৈ এৰা নাছিল
 কেৰল ৰাতিক
 কামুৰিছিল মোৰ বুকুৰ বাওঁ ফালটোও।

(৩)

ৰাতিয়ে.... জোৰেৰে জগাইছিল মোক
 থিৰিকিৰ সিফালৰপৰা ভাহি আহিছিল জোনৰ
 খোজৰ শব্দ।

(৪)

ৰাতি এটা ফেঁচাৰ চিএঁৰে
 বুকুত দিছিল আতংক
 কিন্তু এখন নিকুঞ্জ আছিল সেউজীয়া হৈ।

কেনেদৰে মাট্মুচাই বিকিলে তেওঁৰ গাধটি এৰকিন ভহিডভ (Erkin Vohidov)

হঠাতে মাট্মুচাৰ গাধটি হ'ল ভীষণ

বলৱত্ত

কোনেও ইয়াৰ চাপিব নোৱাৰা হ'ল

কাৰ

নাই আগৰপৰাও নাই পিছৰপৰাও

দুৰ্গীয়া জীৱিটিয়ে আনকি ছিঙাত

লাগিল

দুড়লীয়া ৰচাড়ালো

ইয়াৰ আটাহে যেন ধৰংসৰ গৰাহ্ত

পেলালে গোটেই জগতখন

অসমৰ পিঠিত উঠাটো

খেলা বলৱ দৰেই ছিটিকাৰ পাৰে

মানুহ

তথাপি মাট্মুচাই আজি তাক বিকিব

পৰিত্রাগ লাগে যেনে তেনে

পিছে পুৰণিকলীয়া এটা প্ৰথা আছে

বণিজৰ

কাৰ চপা গ্রাহকৰ যাক বিকিবা

তেওঁক বেয়াখিনিও ক'বা

বেচেৰা মাট্মুচা মহা বিপদত

আঙুলিয়ালে দোষ

আঁতৰিব কাৰ চপা সুখ

মনে মনে ৰোৱাটোও যে পাপ

মাট্মুচাৰ মনত গভীৰ ভাৰ

হাটলে বেগাই যোৱা মাট্মুচাই

অৱশ্যেত বাস্তাই বাস্তাই চিএওৰি

গ'ল

কোন আছা আহা মোৰ কাষলে'

মোৰ আছে বেছিলৈ এই পদ

সম্পদ

নাভাবিবা ই কেৰল গাধ

দহটি অঞ্চল সমান ই বলৱত্ত।

চার্কাছ আৰু এজন সাপৰ প্ৰশিক্ষক

উছমন আজিম (Usmon Azim)

মই তোমাক নকওঁ আৰু তুমিও নুশুনা
 কিয় কোনদিনা কাক লৈ কৰা হ'ল ধেমালি ?
 নাথাকিবা এই প্ৰাণগত শৰতৰ চাৰিনিৰে
 মই ভাল পাইছিলো এডাল সাপ, তোমাক নহয়, একে প্ৰবাহতে।

যেতিয়া জঁপিয়াই পৰিছিল শীৰ্ষ প্ৰেমিকৰ দৰে
 বাহ মেলি আঁকোৱালি লৈছিল মোৰ শুভ কঁকাল,
 অনুভূতিহীনতাৰে চকু ঢাকি চকুলোৰে
 মই লৈছিলো শীতল মুখৰ সাঁচ।

পোহৰত জোনৰ পৰা সৰিছিল এডাল কঁকালী
 সিৰাৰ শোণিত কঁপিছিল এই হেতুত !
 উধাতু হৈ মোৰ নিঃসংগ কম্পনত
 হয়তো আহিছিল মোৰ বিশ্বাসী নাগ।

সাপে নিদিয়ে একো বিনিময়ত
 মাথোঁ ভাল পায় মোক আৰু নিবিচাৰে ইয়াতকৈ একো মহৎ।
 আছে মাথোঁ সন্মান, নাই প্ৰতিশোধৰ বাসনা
 পৰিত্যাগ নকৰে মোক অদৃষ্টৰ নামত।

একাঞ্চন্তা প্ৰতিজনৰ স'তে
 মোৰ দীপগছিও থাকক সকলোৰে স'তে।
 ক্ষমাশীল হৈ নিদি কাকো শান্তি
 বিচাৰিবনে তাই প্ৰেম — সাপৰ মন হয় পশ্চাদমুখী....
 সাপ ! মোৰ নিঃসংগতাৰ সহযোগী
 মেৰখাই পৰি থাকে মোৰ ভৱিত।
 এই ! পথত হ্যুনিয়াহ কাঢ়ি থকা মানুহজন,

নিবাভৰণ হৈ নাচাৰা মাজৰাতিৰ পোহৰ।

তোমাৰ শব্দবোৰ তীক্ষ্ণ কটাক্ষ আৰু জতুৱা ঠাঁচত থিয় হোৱা প্ৰশঁ
 মই উন্ডৰ দিয়া নাই, আস্থাৰ অনুভৱ অম্পষ্ট
 বিশ্বাস কৰা মোৰো আছে কোমল আৱেগ
 যদিহেনকৰা সুধি চাব পৰা এই সাপক.....

নাজানো কোনটো মনেৰেনো মই উচুপিছেঁ
 শীতল বতাহৰ দ্বাগ লাগিছে মুখত,
 ক্ষমা কৰা মোক, বেগাই বাগৰা দিনবোৰ,
 সৰ্পিল বাহৰে বাঙ্গি ধৰিছে মোৰ শুভ কঁকাল।

ধর্মান্তরিত শিল

ফাখরিয়ার (Fakhriyar)

যদি কওঁ সত্ত

এয়া তুমি শিলা, যি কোনো কালেই নাই

পানীত।

তুমি স্বধর্ম ত্যাগী।

তুষার হোৱা চকুলোৰ প্লাবনৰ তলতো

বাককৈ দেখা পাওঁ তোমাক শুল্ক হৈ ৰোৱা।

ধূমুহা

মিৰপুলট মিৰ্জো (Mirpulat Mirzo)

ধূমুহাই পথত উলিয়ায় এটা কেঁকনি,
খুন্দিয়াই তাৰ বিশাল বক্ষ খিৰিকিবোৰৰ বিপৰীতে;
যেন আঘাতপাণু হাৰকিউলিচ
যন্ত্ৰণাত কাতৰ হৈ বিচাৰে দয়া।

প্ৰবল ধূমুহাই গেঁথায় নিদাৰশ যন্ত্ৰণাত।

কঁপাই তোলে
উচুপি ৰোৱা কৃষ্ণবৰ্ণ আকাশকো।
কেতিয়াবা ঘৰ্ষণ কৰিবলৈ গৈ বিফল হয়
বিশাল বৃক্ষবোৰৰ উকা ডালবোৰত।

ই ভয় খায় আৰু টোকে দুখৰ চকুলো
শৰণ বিচাৰে কিন্তু ত্যাগ নকৰে এই গতিময়তা।

কোনেও ইয়াৰ আগমন নিবিচাৰে ইয়াৰ আসৰ বাবে
নতুৱাই হোৱা বাবে এক কোলাহলপূৰ্ণ প্ৰকাশ।

ক্ষমা

আজাম অবিডভ (Azam Obidov)

এজন দাস মই, নাজানো একোকে,
বীরগণৰ বাবে এটি প্ৰশঁচিছ।
মোৰ জীৱন উৎসৱিত যিকোনো মৃত্যুৰ বাবে,
হাঁহিৰে সমাধিত কটাৰলৈ কাল।

হে পৃথিৱী, কেতিয়াও নাথাকিবা আঙ্গাৰৰ শিবিবত,
কোনো সন্ধাসে নিবিচাৰে আমাক নগবত।
প্ৰতি পুৱা অদৃষ্টৰ চৰায়ে আনে
দোকযোকালিৰ বাৰ্তা।

ক্ষমা কৰিবা, পথ হ'ব পাৰে বৰদ্ধ
মই সদায়ে শ্ৰজি উলিয়াও ক্ষুদ্ৰকায় কুঁহি
কিন্তু পাৰাখিনিক নকৰো প্ৰেৰণ
কি বুলিনো বিচাৰিবা মোৰ মাজত তোমাৰ দৈশ্বৰক?
এজন দাস মই নাজানো একোকে
বীরগণৰ বাবে এটি প্ৰশঁচিছ।
মোৰ জীৱন উৎসৱিত যিকোনো মৃত্যুৰ বাবে
হাঁহিৰে সমাধিত কটাৰলৈ কাল।

আঘাত অথহীন

আঘাতনো কি, আমি মুখামুখি হ'বলৈ বিচাৰো
বিদায় বুলি একো নাই; দূৰলৈ।

পৃথিৱীলৈ আহে অনাদৰণীয় সকল
বিশাল প্ৰেমেৰে সমৃদ্ধসকল যায় দূৰলৈ।

উশাহ সদায়ে শৰণাপন্ন,
হৃদয় ভঁপ — হাঁহিনো কিয় ?

এনেদৰে অসমৰ্থিত অতীত বিশাল,
প্ৰেমৰ পৰা সকলো প্ৰেমহীনে আঁকোৱালি লয় মৃত্যু !.

কবিতা

ডেভন রাজাৰ (Davron Rajab)

.....
এজন মানুহ হেৰাল এই গৃহত
যাৰ আচলতে হোৱা নাই বিয়োগ।
এয়া পৰিষ্কাৰ নহয়

তেওঁ আছেনে নাই
তেওঁ যেতিয়া ঘৰলৈ যায় কাল নামানি
তেওঁলোকে ভাও জোৰে নেদেখাৰ
যেন মানুহবোৰ তেওঁক লৈ ক্লান্ত
অগ্রহ্য কৰে তেওঁৰ অবস্থিতি।

তেওঁ প্ৰেতাঞ্চাৰ দৰে অদৃশ্য প্ৰাণী।

হেৰবা মানুজনে এতিয়া এৰি যাৰ এই গৃহ
ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ ভীতিৰ কাৰণ তেওঁ হ'ব নোখোজে।

.....
মই এজোপা গছ
পাতেই মোৰ ভাষা
কঙ শৰতকালৰ কথা।

মোৰ শিপাক জিঞ্জাসা নকৰিবা,
নাজানো ইয়াক!
কোনো সক্ষম নহয় দৰাচলতে
চাৰলৈ ইয়াৰ হৃদয়।

মাতৃভূমি

অদিল ইক্ৰম (Odil Ikrom)

মাতৃভূমি বিশ্বাসত নল'বা মোক
যদি কঙ তোমাক প্ৰিয়তমা বুলি।
আঞ্চা নহয় কাজৰ
আৰু উপপকাৰী হোৱাতোয়ে বৰ কঠিন।

ভূমি হাৰিয়াস কৰা ধৰাক বুকুত বাখি জনাবলৈ সংজ্ঞাযণ
নিবিচাৰা কাহানি পৰম ভাগ্য।
বিনয়ী তুমি, ফুটি উঠা শস্যৰ বীজ
তিৰোতা তুমি কপাহৰ পথাৰত।

সপোন

ডিলচুজ (Dilsuz)

পুনরবাব সপোনত মাৰিলৈঁ উৰা
 প'পলাৰ গছৰ আগবোৰে স্পৰ্শ কৰিলে চৰণ।
 শত্ৰুৰ ধৰ্জা বুলি ভাৰি
 জনতা উদ্যত হ'ল বিহিবলৈ শান্তি।

খঙ্গত উত্তলা হৈ ৰঙাচকুৰ ফিৰিঙ্গতিৰে
 মানুহবোৰে সেই ক্ষশত গেৰিয়ালে —

‘উৰণে আমাক দিছে গভীৰ পীড়া
 নামি আহা
 অন্যথা দলিয়াম শিলা’
 বৰ্ষিত হ'ল সেঁৰে-বাৰেঁ শিলা
 হঠাতঁ তাৰে এটিয়ে আঘাত হানিলে মুখত
 হাৰি গ'লৈঁ মই আৰু পৰাজিত হ'ল মোৰ ডেউকা।

চিধাই মাটিত পৰিলৈঁ মই,
 মৃঢ় জনতাই জুম বাঞ্ছিলে চৌপাশে
 বিজয়ীসৰে কুঁজা হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰোতে আমাক
 শোচনীয় আমাৰ দশা।
 মই সাৰ পালৈঁ নিশকতীয়াৰ দৰে,
 শেতেলিৰ উপাধান যেন শিলা,
 বাস্তৰ যেতিয়া সহ্যাতীত
 বাস্তৰ যন্ত্ৰণাই বাধ্য কৰালে কেঁকাৰলৈ।
 সাৰ পালৈঁ যেন দুঃস্ফুলৰ পৰা
 অকিধন চেতনাই সকলো হেৰুয়ায়,
 অস্পষ্ট পোহৰত খেপিয়াই চালৈঁ
 গাৰুৰ তলত মোৰ ভঙা ডেউকা।

পখিলা

নাফোছট বাজাবোভা (Nafosat Rajabova)

লাহে লাহে উৰিছে পখিলা এটি
 আৰু আনন্দ নিগৰিছে এটি কলিৰ পৰা,
 যেতিয়া বহে চকুৰোৱা এটি কুঁহিত
 দেখা যায় ইয়াক সেউজি পাতৰ দৰে সপ্রতিভ।
 জলমলীয়া আলসুৱা পাখিৰে
 ই মোকলাই আনে সুগন্ধি,
 জীৱন যে কেৱল সৌন্দৰ্যৰে কৃপিত
 ভাল পায় গান গায় ই বনানীত।

জীৱন চূটি, কিন্তু সুখী
 আনন্দৰ প্ৰতীক হৈ
 নাইটিংগেলৰ প্ৰেমৰ দৰে
 আত্মাত অনুভৱ কৰে হৰ্ষ
 কেনে ধূনীয়া ই
 চুমা খাৰ মন যায় পাখিত

* * *

কবিতা

অকমল ইক্রমভ (Akmal Ikromov)

মোক ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা
মই যেন আহিছঁ
এটা প্ৰাচীন হতা স্বৰেৰে
যদি মই কথা কঙ্গ
এবি নিদিবা
লুটিয়াই দিবা এটা মিনাৰ
বাগৰি পৰিব দিবা ইয়াক মোৰ ওপৰত

‘চকুযোৰ জগাই দিয়া, আঞ্চাই যাতে চকুৰ কপ পায়’ — জালালুদ্দিন রুমি

এটা শুভ দোকমোকালি
চৌগশৰ নৈশশক্ষ্যত
আলোকিত হৈছিল ফুলবোৰ
মাজে মাজে চৰাইবোৰ উৰিছিল
ফেন এয়া আছিল নম্বন কানন
পৃথিবী মোৰ খৰিকীৰ ইগাৰে....
পৃথিবী....
‘চকুজুৰি জগাই দিয়া যেন আঞ্চাই কপ লয় নয়নৰ’

প্ৰত্যাশা

জুল খুমৰ (Zul Khumor)

‘এজনে অপেক্ষা কৰাটো আৰু আশা কৰাটো বাঞ্ছনীয়’ — এ. ডুমাচ
সন্ধুখলৈ চালোঁ
কৰিলোঁ আশা
সন্তৰতঃ
খুব সন্তৰতঃ
নিজকে কৰিলোঁ প্ৰতাৰণা
বৰ্ষৰ কেশবোৰ হ'ল কপালী
দৈৰ্ঘ্যৰ দেখিলোঁ সমাপ্তি
তুমি নাহিলা
ৰোকাত সংযোগ হ'ল অগণি
হতাশাৰ শেষ বিদুচুই
এইবাৰ তুমি অপেক্ষা কৰিবা
আৰু কৰিবা আকাঙ্ক্ষা
সন্তৰতঃ
খুব সন্তৰতঃ
মানৱ জীৱন অতিবাহিত হয় এনেদৰে।

কবিতা

আব্দুভালি কুতুবিদ্দিন (Abduvali Kutubiddin)

দোকমোকালিয়ে সৌহা দিবলৈ লৈছে পাখিলাই বতাহক
এপ্রিলে আজি অথবা কালিলৈ আমাক ঠগিব
দৰাচলতে মই ভাল নাপাওঁ তোমার আগমন,
কিন্তু আহা !

ৰশ্মিয়ে দিছে ববলৈ সোগালী সূতা
ঘন ক'লাই চেপিছে শস্যক পোহৰৰ মাজত
বেচমী নিহালিখনি সী, টোপোলা কবি থোৱা হৈছে
ৰাতিয়েই তোমার বাবে ।

কথা কোৱা চুলিবোৰে ল'ব ভাজ
চেলাউৰি দুধাৰি পোৱা যায় আকাশী জোলোঞ্চাত
চিকুণোৱা ডাৰবেৰে আবুৰ সাজিব পাৰি
আড়াৰ বাবে ৰোৱা শিলৰ বহাত ।

নিয়ৰৰ কণাবোৰ চকুৰ পতাৰ কেশত গুলমিল
অঙ্গঠাৰ দৰে
এপ্রিল সঁচা নাছিল আজি অথবা কাহানিও
তোমার আগমন অকণো সহনীয় নহয়
তথাপি আহা !
শুনছানে ?

চাকনেয়াই ঘূৰাইছে পাতল বতাহ
এপ্রিল হ'ব পাৰে পুনঃ মৃঢ় অথবা অকৰ্মণ্য
চৰাচলতে তোমার আগমন মোৰ কাম্য নহয়
কিন্তু আহা ।

এটা শুভ বজনী

এটা শুভ বজনী....

গচে দেখে কাৰোবাৰ স্বপ্ন
মোৰ নগ্ন আঘাই কথা কয় বতাহৰ স'তে
আকাশে চতিয়াই থাকে পোহৰ —
এতিয়া বৰফ পৰিছে

এটা শুভ বাতি....

আঘা অনাস্থাদিত
এতিয়াও নগ্ন
শৰীৰ কঁপিছে
হাদয় বিক্ত
পূৰ্ণ হৈ আছোঁ
অথচ কৰিছোঁ নিজকে আহাৰ
এয়া মলিনতা
শুভ.... এটা শুভ বজনী ।

ৰাতিৰ মৃত্যু

অলিমা নবিজদা (Olima Nabizada)

তুমি গ'লাগৈ।

এটা জোনাক বাতি ঢুব গ'ল মোৰ হৃদয়ত।

শৰীৰ গধুৰ হ'ল

নেলাল এটিও শব্দ।

জিভাই শোণিতৰ স্নোত বৈ আছিল

হৃদয়লৈ।

তুমি গ'লাগৈ

দিগন্তৰ বঙ্গেৰে

এতিযা বাতিয়ে দখল কৰিলে মোৰ আস্থা

ৰং —

জোনালী, কৃষ্ণবর্ণ, বাঞ্ছিম

সঙ্কাব, বাতিৰ, দোকমোকালিৰ

ইটিয়ে সিটিক কৰে খণ্ডিত।

নিজস্ব গোপনীয়তাবে

সেই বাতিয়েই তুমি প্ৰস্থান কৰিলা।

দূৰণিৰ পৰা উৰি অহা এটা কৃষকোয় পথীয়ে

ক্লান্ত হৈ পাখি জপালে হৃদয় নীড়ত।

শ'চিত পৰি সজাৰ এযোৱা বাজহংস উঠিল কঁপি

তুমি গ'লাগৈ

প্ৰকালক সময় আহিল বাতিক নুবিয়াই ল'বলে।

* * *

তুমি মোক ভাল পোৱা

মই জানো।

ময়ো কৃত্রিমতাৰে দোহাৰিব বিচাবো
কিঞ্চ মোৰ চকুত সদায়ে তৰলমতীয়া প্ৰেমৰ শক্ত।

* * *

এটা বৰষুণৰ বাতি।

বৰষুণৰ টোপালবোৰে লাহে লাহে ধুই আছিল মোৰ মুখ
নাৰাখি কোনো চিন।

বাস্তাৰে গৈ আছিল মনে মনে এজনী ছোৱালী
বয়সত তাই মাকতকৈ আগবঢ়া।

জোনৰ পৰা বাতি
সুৰ্যৰ পৰা দোকমোকালি
তোমাক ঈর্ষা কৰোঁ হে নিয়ৰ।

* * *

তুমি চলনা কৰিলা
সোণ জানো উৎপন্ন হ'ব পাৰে গছৰ ডালত
ই কালৈলে পৰিব সৰি
এয়া জানো সত্য !

এটা শব্দ আছে —

তুৰচুন আলি (Tursun Ali)

There is a word that's pure as dawn. – R. Parfi.

এটা শব্দ আছে আনতকৈ উচ্চ,
স্বাতোকৈ শ্রেষ্ঠ এটা শব্দ আছে....
কিছুমান মানুহে লিখিছিলে ইয়াক
হৃৎপিণ্ডৰ পৰা ওলোৱা সিৰাত,
দি এক শাশ্বত অৰ্থ লৈছিলে বিদায়,
কিছুমানে তেওঁলোকৰ জিভাক দিছিলে সেই শব্দ
অপৰ্ণ কৰিছিল চুক
যি জগতৰ ধিৰিকি।

* * *

আক আজি ময়ো বাখিছঁ
এই শব্দ হৃদয়ত,
বাখিছঁ নয়নৰ মণিত
আগ্নিত প্ৰক্ষেপ কৰিছু নিজকে
এটা শব্দৰ বাবে।

* * *

তোমাৰ কাৰলৈ মোক মাতা হে চিত্ৰকৰ
মোৰ নয়ন যুগলৰ এখন ছবি আঁকা
ছবি আঁকা মোৰ হৃদয়ৰ।

* * *

এটা শব্দ আছে

রৌফ পার্ফি (Rauf Parfi)

এটি সজীব দোকমোকালিব দৰে
প্ৰত্যুষত মুকলি হোৱা মুকুলৰ দৰে
কলিত লাগি বোৱা ফট্টফটীয়া নিয়ৰৰ দৰে

এটা শব্দ আছে
মৌ সনা অনুভৱৰ এটা মিঠা শিশুৰ দৰে
যেন অসমাপ্ত আকাশে দিয়া নয়ন ভৰা তৃপ্তি

এটা শব্দ আছে
সত্যত কৈয়ো শ্ৰেয়
সত্যকো চৰাই
এটা শব্দ আছে....

* * *

হৃদয় জামৰিছে শূন্য গৃহত
শেষত মাঠোৰ তামস অনিশ্চয়তা।
মই এজন যাযাবৰ বহু দুৰ্বণিৰ
চকুৰ আগেয়ে শ্রান্ত কুঁৰলী নামি যায় পলকতে।

তুমি কিন্তু নাহা শুনিবলৈ
অতুৎসাহী শব্দবোৰ মোৰ এতিয়ায়ে সৰৰ নহয়
তোমাক বিদায় জনাই আহি
আং ! মই এতিয়াও তোমাৰ সন্ধানত....

বিনয়ৰ বিষয়ে

এৰকিন ভহিডভ (Erkin Vohidov)

যদিহে চাহদানীটি গৰী
সদায়ে দেখা যায় তাক পিয়লাৰ কাষত।
এনেদৰে এনে ভাটৌবোৰনো কিয় উদ্যমী
কিয় বিচাৰে গোনে পোনেই পৰম ভৰ্যা ?

বিনয়ী হোৱা, হোৱা সৰল
খোজ থ'বলৈ নহয়।
গৰ্বৰ খোজ নহয় উৰ্ধগামী।
সেয়ে চুমা দিয়া উত্তমত
পিয়লাৰ মুখৰপৰা।

মোৰ ভগ্ন হৃদয়েই মোৰ ক্ষুদ্রকাৰ্য

জামল কামল (Jamo! Kamol)

এবাৰ আহিছিলা আগেয়ে মোৰ জীৱন পোহৰাবলৈ

মোৰ ক্ষুদ্র কাৰ্য মোৰ ভগ্ন হৃদয়

প্ৰত্যাখ্যিত পোহৰে আনিছিল ৰাতি,

এটা শাৰীৰত আনন্দ বেদনা আদিৰ হৈছিল সূচনা।

যদি তুমি দয়াময়, মোৰ পীড়াই সহায়,

যদি তুমি সুখী, দিছো মোৰ বেদনা। কৰা প্ৰহণ।

হ'বলৈ দিয়া তোমাৰ ডেউকা, নিজে হোৱা মোৰ বাবে প্ৰস্তৰ

মই হ'ম তোমাৰ ছহিদ, অনুভৱ কৰা মোৰ বেদনা।

* * *

পৃথিৰী আমাৰ উদাৰ বুলি আমি কণ্ঠ

কিন্তু পৃথিৰীয়ে যে কয় আমি ইয়াৰে মঙ্গ।

আচলতে প্ৰতিদিন আমি আহাৰ কৰো পৃথিৰীক

যদিও আমি আহাৰ হ'ম ইয়াৰ অন্য দিনত।

মোৰ সহচৰসকল মনত ৰাখিবা এই সাধাৰণ সত্ত্ব

মনোযোগে ভাবা কি এই শব্দৰ অৰ্থ।

আহাৰ হোৱা সবে এদিন কৰিব প্ৰাপ্ত

আহাৰ হ'ব পুনু ভোগীগণ।

* * *

জনসাধাৰণে কৰৰ দিছিলে কাৰোবাক সম্প্ৰদায়ৰ মুনিচুনি পোহৰত

চহাই যোৱা এটুকুৰা শীতল মাটি খালি

বিষণ্ণ সৈনিকৰ দৰে নামিছিল ৰাতি

মাঠো শব্দৰ কলা পোচাক পিঞ্চি ব'ল কৰৰ

যেতিয়া ৰাতি টিমিক ঢামাক পোহৰৰে তৰাই চকুলো টোকে

জোনাক আহি পৰে কৰৰ শিলত

চুচুৰি অহা এটা কুকুৰৰ দৰে ছায়া আহে কৰৰ কাষলে

কৰৰত শোকে বিনায়।

কবিতা

আব্দুলা অৱিপুভ (Abdulla Aripuve)

মই দুখীয়া আৰু নহয় আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত
আই মোক তোমাৰ কাষলৈ যাবলৈ দিয়া
উভতি অহাৰ পথ নাই যোৱাজনৰ বাবে
ধৈৰ্যশীল হোৱা আৰু কৰা সহ্য।

কোৱা কিয়নো আহিলোঁ এই ধৰালৈ
এনে কৰণ কঠিন।
সকলোৱে এলাগী এই শিশুটিক ধৰা
প্ৰচণ্ড বতাহৰ মাজত।

কিয়নো মানুহ ঈৰ্ষাকাতৰ
সংগ্ৰামত লিপ্ত হয় পৰম্পৰে
নাজানি কৰণ সহো যন্ত্ৰণা।

বিশ্বাস আছিল মানুহ বিনয়ী বুলি
তুমি কৈছিলা মাঠোঁ ৰাখা ধৈৰ্য আৰু বিশ্বাস
এই বিশ্বাসে দিছিল মোক কষ্ট
যাৰ বাবে মোৰ হাতেৰে সাকাৰ হ'ল এই সমাৰি।

কোনো পথ নাই খোজ পোনাবলৈ
তোমাৰ দিশে যাবলৈ দিয়া আই
ক্লান্ত মৰমী আই
অলপ সহায় হোৱা।

মোক মাতা
তুমিয়ে উদ্বাৰ কৰিব পাৰা
হৃদয় ভৰাৰ পাৰা পৰম আনন্দৰে।
দুনাই মাতিবলৈ কোন ব'ব কোৱানা?

কবিতা

অমন মেটজন (Omon Matjon)

জীৱনে ডেউকা কোবাইছে ডেউকা কোবাইছে প্রাত্যহিকে
ৰজা আৰু ক্ষমতাই লৈছে বিদ্যায়
ভাগ্য আৰু অদ্বষ্ট নাথাকে থিৰেৰে
কিন্তু কেতিয়াও মই এৰা নাই
তোমাৰ খোজৰ আৰু হাঁহি ভৰা আলাপৰ লাচ

বাগিচাৰ ধূনীয়াবোৰ সেউজীয়াত,
কিঞ্চিৎ বৰফেৰে আৰুত্ত পাহাৰ
মৰম লগা ঘোৰনৰ ফোৱাৰা
মই মাঠো অভিন্ন হৈ বৈছে তোমাৰ পদচালনাৰ প্ৰণালী আৰু জিজাসা কৰা ভঙ্গীৰে

জোনটি উঠিছে পুনৰ উজ্জলি
বদ্ধু বহুজন আছে পৰম বিশ্বাসৰ
জীৱন এনে গভীৰ আনন্দৰ
কিন্তু এৰা নাই

তোমাৰ বক্ষব্য বখা আৰু বিচৰাৰ শৈলী

জীৱন হৈছে উপায় আৰু বহু পথ
বহু সংযোগ আৰু বিচ্ছিন্নতা
অনেক বিশ্বাসি আৰু পুনৰাস্ত,
কিন্তু পৰিত্যাগ নকৰো কাহানিও
সেই হাঁহিবোৰ আৰু খোজৰে অতিক্ৰম কৰা দূৰত্বৰ নিৰিখ।

মুক্তিৰ হাত

হালিমা খুড়য়বেৰদিয়েভা (Halima Khudoyberdieuva)

তোমাৰ আইৰ দৰে ইয়াক বহন কৰা
তোমাৰ শিশুৰ দৰে নিদিবা এৰি
যোৱা লৈ আগুৱাই
উপভোগ কৰা ধৰাক মাঠো ইয়াৰ স'তে,
হোৱা আনন্দিত
স্যতন্ত্রে বাখা
দৃঢ়তাৰে ধৰা
শিথিল দেখিলে খামুচি ধৰা ততালিকে।
পৃথিবী অসম্পূর্ণ
প্ৰভুৰ সময় অতিকৈ সৰল
এদিন আনন্দ আনন্দিনা যাতনা
মাতৃহীন সন্তানহীনসকল
লঘুভাৱে তোমাসৰে কৰিব পাৰা জীৱন যাপন
কিন্তু স্বাধীনতা বিনে
ই অসম্ভৱ।

কবিতা

উচমন নছির (Usmon Nosir)

অধৰৰ বাঁহীৰ সাহচৰ্যৰে, হৃদয় তুমি মোৰ চমৎকাৰ সঙ্গীত
আকাশত লুকুৱাই ৰাখা জোনৰ মুখ
হে হৃদয়, সদায়ে হৈ ৰোৱা উত্তম সুৰ ।

তোমাৰ বাবে বুকুখন এধানি
আনন্দও বাগৰি পৰা
ধূন দিয়াটোও আজৰ ফেন লগা
ভাৰৰ বৰ্ণনৰ বাবে মই ভাগৰৰা
তুমি মোৰ গায়ক, মোৰ মৰমৰ,
পূৰ্ণতাৰে উতলা হৈ দূৰস্ত ডেউকাৰে নাচি
প্ৰেমক বিচাৰি পোৱা নিবেদনৰ মাজেৰে
জীৱন আছে মানে সদায়ে তোমাৰ প্ৰাপ্তি

আজ্ঞাবাহিতা আৰু ক্ষমাই নকৰে অপেক্ষা
যদিহে তোমাৰ স'তে সহমত নহয় ভূমিৰ আঞ্চীয় ।
আশচৰ্য! হোৱাহেঁতেন বিজুলী সদায়।
আশচৰ্য! হ'ব বাৰু, মই লওঁ চিৰবিদায় !

সৌন্দৰ্য

চুলপন (Chulpon)

আন্ধাৰ বাতি মই আকাশলৈ চাওঁ
বিচাৰোঁ তোমাক উজ্জ্বল তৰাটিৰ বুকুত
তৰাটিয়ে হাউলি কয়,
মই সদায়ে কঞ্জনা কৰোঁ তাইক সৌ দূৰগিত
সপোনত তাই বৰ মৰম লগা
জোন আৰু আমাতকৈয়ো মোহনীয় ।

পোনে পোনে মই চাওঁ জোনটি উঠি অহালে
জোনৰ পৰা আৰস্ত কৰোঁ প্ৰশঁ ।
উত্তৰ আহে — সপোনত লগ পাওঁ তাইক
বৰ ধূনীয়াকৈ শুভতাত মৰম লগা বগা সাজত
সূৰ্য আৰু মোতকৈয়ো সৌন্দৰ্যশালী তাই ।

যেতিয়া দীঘল চুলিটাৰি মেলি কাষলৈ আহে
প্ৰত্যমৰ মলয়া চাটিক প্ৰশঁ কৰোঁ ।
মলয়াই কয় — এবাৰ মাথোঁ দেখি হেৰুৱাইছিলোঁ তাইক
এতিয়াও বিচাৰি আঁছোঁ প্ৰস্তৰত, বৃক্ষত !
এবাৰ হে দেখিছিলোঁ, ইমানেই মোহনীয়
আছিল তাই, জোন আৰু বেলিতকৈয়ো প্ৰাণৱস্ত ।
ইয়াৰ পিছত সূৰ্য উঠে উজ্জ্বলি
তোমাক বিচাৰি কৰোঁ প্ৰার্থনা
ভীষণ লাজেৰে সূৰ্যই লুকাবলে বেগাই লৰে
আৰু কয় আচলতে মই তাইক পাইছিলোঁ
মোৰ দৃষ্টিত তাই মোহনীয়

এই বেলি আৰু জোনতকৈয়ো মৰম লগা।

নগণ্য মানুহনো কেনেদৰে প্ৰেমত পৰে,

তাইৰ বাবে এনে ভাবৰ হৈছিল উদ্রেক।

মগজুৰ বাবে হৈছিলোঁ এই অতীব ধূনীয়াৰ বিবেচনা

যাৰ বাবে অ'ত সময়ৰ অপেক্ষা।

মই হাত বোলাব পৰাকে তাই ধূনীয়ানে

ধূনীয়ানে জোন বেলি অথবা সবাতোকৈ

শ্ৰেষ্ঠ পৰীজনীতকৈয়ো ?

জিঁজিবি

জিঁজিবি, মোৰ শৰীৰৰ ধাঁবোৰৰ এতিয়াও হোৱা নাই শৃঙ্খলা
লোৰ আঙুলিৰ আঘাতে এতিয়াও দি আছে যন্ত্ৰণা।

তোমাৰ আলিঙ্গন শীতল, ভয়ানক নহ'লেও অতি ক্ষুধাতুৰ,
মানুহৰ কাহিনীৰ প্রতিধিলা পাতেই উয়োচিত হ'ব পাৰে তেজৰ দাগেৰে।

এটা চকুও বক্ষ নহয়, কোপানলে ক্ৰোধী কৰে এটি জ্ঞাতি
এটি বন্ধনেই সমগ্ৰ পৃথিবীক দিয়ে মানসিক ক্ৰেশ

বহু বছৰ লৈ ফুৰা মুক্তিৰ অপেক্ষাৰত
তলাটি বাঞ্ছোনত বাখো

তোমাৰ পৰা পৰিত্রাণ পাৰলৈ বিচাৰোঁ অস্থিৰতাৰ যিকোনো সুযোগ।

জিঁজিবি শৰীৰৰ দাগবোৰৰ এতিয়াও হোৱা নাই চিকিৎসা
কিন্তু মহানজন হ'বৰ বাবে স্বাধীনতাত কিমান দিনৰ যে ভৰ্যা।

কবিতা

মিরপুলট মির্জো (Mirpulat Mirzo)

মই শুকুত্ত দিওঁ বহু থিনি এই পরিত্র পথক
যি সদা সৌরৱাই থাকে আইৰ মুখখনি ।

ইয়াৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব সকলোতে উত্তোলিত
আনকি পৰ্বতৰ দূৰ সীমনাতো ।

মোৰ বক্ষত মৰম বোলায় অন্তহীন পাহাৰে
বিস্ময়াবিষ্ট চাৰনিৰে চাওঁ বিশাল পথাৰ
হৃদয় নিমগ্ন হয় চমৎকাৰ সংকল্পত
এই দৃষ্টিৰে ই সদায়ে সৌন্দৰ্যৰে পূৰ ।

মই সঞ্চান কৰোঁ পৃথিবীৰ এক গোপন অৰ্থ
আৰু পৰ্বতবোৰ পাৰ হওঁ গভীৰ ভাবনাত ডুবি
জিঙ্গাসা কৰোঁ পালন কৰিব পাৰিনে মোৰ কৰ্তব্য
গোটেই দিনটি দিওঁ আপোন সন্তাকেই সংগ ।

সকলো সময়তে বোমাঞ্চকৰ এই পথ আৰু দৃষ্টি
যি নিকা কৰে আৰু কৰে সংক্ষিপ্ত মোৰ অনুভূতি ।

কবিতা

ইক্ৰম অটামুৰড (Ikrom Otamurod)

যদি তোমাক কোনোৱে হেৰুৱায় সৰ্বোপকাৰে
ব্যগ্র হয় তোমাৰ বাবে আৰু সংগ্ৰাম কৰে চাপিবলে কাষ
ই সূচাই তুমি নিঃসন্দেহে জীৱিত
বুজাই তুমি এখন বেহেলাৰ দৰেই উপযুক্ত আৰু শুন্দ ।

যদি কোনোৱে ভাবে তোমাৰ কথা বেদনহৃত উদ্বিঘ্নতাৰে
ঈৰ্যা কাতৰ চকুত শেল সম অন্ধৰ অবস্থিতিৰে
তুমি তেনে উগাল হিয়াৰ, খ্যাতিত চকী
যাৰ প্ৰয়োজন মাথোঁ বিশ্বাসী সখাৰ ।

যদি কোনোৱে প্ৰার্থনা কৰে তোমাৰ বাবে শুকুত্পূৰ্ণ ক্ষণত
ঈশ্বৰৰ পৰা বিচাৰে সৌভাগ্য আৰু আশা
ই সূচাই তুমি সংৰক্ষণশীলতাৰ বিৰোধী
বুজাই তুমি সেৱক — শিৰ যাৰ ব'চাত ।

তোমাৰ নিন্দাত যদি কোনোবাই দলিয়াই শিল
সদায়ে সকলো পঞ্চাং কোণৰপৰা
সূচাই তোমাৰ ধৈৰ্য অদমনীয়
বুজাই তুমি শ্ৰেষ্ঠ আৰু সঞ্জীৱনী শক্তিৰে মহীয়ান ।

যদি তোমাক কোনোবাই সপোনত দেখে
আৰু মধ্যাহৃত আকোৱালি ধৰে অবাস্তৱ কামনা
দেখা যায় তুমি এজন অকলশৰীৱা ভাগ্যৰান
মানে তুমি কাণ্ডজানহীন মজনুন ।

তোমালোকৰ ঘৰৰ দোলনাবোৰ ছিৰজিন্দিন ছয়িদ (Sirajiddin Sayyid)

দহ বছৰ পাৰ হ'ল, পাৰ হ'ল দহটি বছৰ। বাগৰি গ'ল দহোটা বছৰ।

নাভাৰিবা বৰ সহজ আছিল এই দহটি বছৰৰ অপেক্ষা

পাহাৰবোৰ পৰা আঁতৰা নাছিল প্লাৰন,

আঁঘাই লৈছিলে বিদায়,

তোমালোকৰ ঘৰৰ দোলনাবোৰ সোণেৰে গঢ় দিয়ানে

এই গোলকৰ এই খেলবোৰ ঈশ্বৰ কথিত নে?

কুকুৰাবোৰ চকুত পৰ্বতে পৰ্ণ হেন পাখিবোৰ পাই

আনকি জুবিৰ শিলবোৰো হৈছিল আনন্দিত আৰু চঞ্চল

তোমাৰ নিচুকণি গীতবোৰ মোৰ বাবে হৈছিল টোপনিৰ চাকি

তোমালোকৰ ঘৰৰ দোলকবোৰ হয়নে সোণেৰে নিৰ্মিত

এই গোলকৰ খেলবোৰ হয়নে ঈশ্বৰ কথিত?

কইনাসবৰ সকলো! উষ্টাৱনেই আছিল মিথ্যা আৰু অসত্ত

তোমালোকৰ উদ্যানৰ বাজ-কুমাৰীসবৰ মোৰ দিশে হোৱা নাছিল আগমন

সখানীয় তোমাসবৰ সংস্থাপনৰ কাম মই বছ বছৰ ধৰি কৰিছিলো

তোমালোকৰ ঘৰৰ দোলনাবোৰ সোণেৰে নিৰ্মিত নে?

এই গোলকৰ খেলবোৰ ঈশ্বৰৰ কথিত নে?

অ' মোৰ প'পলাৰবোৰ, অ' মোৰ চকুলো টোকা উইল'বোৰ

তোমালোক ভাঙি পৰিছা মোৰ দুখেৰে

অপেক্ষা নে অনুসৰণ এইয়া যে আচছৰা, কোনটো বাছিম

তোমালোকৰ ঘৰৰ দোলনাবোৰ সোণৰ নে?

এই গোলকৰ খেলবোৰৰ ঈশ্বৰৰ কথানে?

যেতিয়া মই খোজ কাঢ়ি যাওঁ সপোন ভীতিগ্রস্ত হয়

তোমাৰ ক্ষুদ্ৰ বাগিচাত আনন্দদায়ক সন্তা উষ্টাসিত হয়
কিন্তু কিহৰ বাবে মোৰ হ্লান আভাত যন্ত্ৰণৰ আঁচোৰ পৰে
তোমালোকৰ গৃহৰ দোলনাবোৰ স্বণনিৰ্মিতনে?
তোমালোকৰ গোলকৰ খেলাবোৰ ঈশ্বৰ কথিতনে?

তোমাৰ বাবে আছে ফুলাম আৰু লতা বগোৱা প্ৰৱেশ দ্বাৰ
আৰু গ্রাসিবলৈ ওলোৱা নচহোৱা অহৰহ তৰ্কলিঙ্গ এচিটা মাটি
কিন্তু মোক লৈ এটা গুজৰ আছে জনসাধাৰণৰ মাজত পৰিত্যক্ত বুলি
তোমালোকৰ ঘৰৰ কেঁচুৱা ওমলোৱা দোলনাবোৰ সোণেৰে নিৰ্মিত নে?
এটা গোলকৰ সকলো খেলাই ঈশ্বৰ কথিতনে?

কবিতা

আব্দুল্লা শের (Abdulla Sher)

সপোনৰ এখন গাঁও ।
আনন্দৰে জীয়াই আছে এতিয়াও
কাহানিও সুখ নেদেখা মোৰ বন্ধুগণ ।

এয়া হাতত ধনেই নে ?
এয়া শুকান দিনবোৰ
আৰু ব্যস্ত জীৱন ।

কোৱা কেনেদৰে ধৰি বাখোঁ তেওঁৰ আঢ়াক
মোৰ দৰে মৃচ্জনে এই চতুৰ ধৰাত ?

বসন্ত প্রতি বৰ্ষতে আছে
একেই সাজেৰে
মই হেন দৰিদ্ৰ দৰে ।

এজন কবিয়ে বলিয়াৰ দৰে কৰে ব্যৰহাৰ
পৃথিবীৰ প্রতিশোধ যায় অথলে ।
তুমি এটা মুদ্রা বণিকৰ হাতৰ মুঠিৰ
বহু বঙ্গী হৈ বাগৰি বাগৰি লোৱা ছিতি
মই এটা বৰ ক্ষিপ্ত আকোৰগোজ অসত্য
এটা সূৰ্য সাতো সৰগৰ ।

কবিতা

মিৰ্জো কেনজাবেক (Mirzu Kenjabek)

তুমি যদি সঁচা দুবাক, পাবা মুকুতা
পৰিত্ব হ'লে, পাৰ হোৱা ক্ষণত দেখা পাবা কুমাৰী কল্যা
সদায়ে শাসন কৰা অঞ্চলকৰক, অভিযোগ নিদিবা পোহৰ নাই বুলি
নিজে চিক্মিকাই ব'লে, পৃথিবী সদায়ে উজ্জ্বল ।

ক্ষমা কৰা সকলোকে যি মোক সজায় নিঃকিন
মোৰ অংশ আজুৰি মানুহে কৰিব পাৰে নাশ
ভগৱান, প্রাৰ্থনা তেওঁলোকৰ বাবে — কৰা ক্ষমা,
মোৰ বাবে কাহানিও নিদিবা তেওঁলোকক যাতনা ।

কবিতা

আজিম সুয়ুন (Azim Suyun)

হে বঙ্গ,

বিলুপ্তির পথলৈ নাযাবা মোৰ সপোন, নসৰাবা ঘাম
প্রতিজ্ঞাবদ্ধ হোৱা যাপন কৰা মোৰ সাহসী জীৱন।
যদিওৰা শিৰ নত কৰাবলৈ তেওঁলোকৰ অহৰহ পচেষ্টা
এজোপা বৃক্ষ সদায়ে আগুৱাই আকাশৰ দিশে।

হে বঙ্গ,

ক'ত তোমাৰ মুখ ? ইয়াৰ অস্তিত্ব নাই।
ক'ত তোমাৰ শব্দ ? ই বিদ্যমান নহয়।
তোমাৰ থাকিব পাৰে মুখ আৰু শব্দ
কিন্তু প্ৰথমে তোমাৰ ক'তনো সন্তা ?

হে বঙ্গ,

তুমি কিয়নো ওচৰৰ পৰা নিৰীক্ষণ কৰা মোৰ চিহ্ন
দীৰ্ঘ-হৃষ্ট ছাঁয়াৰে অবিৰত।
মই চিনিছঁ তোমাৰ দুখন মুখ
তুমি এনে মানুহ
যাৰ ভাষাৰ আবুৰত থাকে ভাষা।

হে বঙ্গ,

মানুহে গঢ়ি তোলে মানুহক মানুহ হিচাপে
আৰু মানুহেই গঢ়ি তোলে পৃথিবীক পৃথিবী হিচাপে
পৃথিবীয়ে নিদিয়ে মানুহক কোনো উদ্বিপ্তা
মাথোঁ মানুহে দয়াশীল সন্তাৰ পৰা কৰে পশ্চাদ্সৰণ।

এজন আচিনাকিৰ ফুল

শ্বাভকত ৰহম'ন (Shavkat Rahmon)

বঙ্গ প্ৰাঙ্গণত

এটা নিজৰাৰ পাৰত হাউলি

সজীৱ এপাহ গোলাপৰ

চিন্তাক্রিষ্ট মৰম লগা ৰূপ।

‘এই !’ মই ক'লৈ

তাই উঠিল ক'পি

হয়তো হেৰৰালে তাইৰ সুবাস,

মোৰ হৃদয় ধৰংস হ'ল, খহালে প্ৰাচীৰৰ

এটি ফাল।

এক আচৰিত প্ৰাঙ্গণত

এনেকুৰাই এপাহ গোলাপ,

কিয় বাক তাই ইমান ভীতিত ?

কিয় তাইৰ লাজ, জাপ যোৱা পাহ,

তাই ফুল, চুপহিনহয়।

এনেকুৰা এপাহ গোলাপ

এতিয়াও দেখাত লজ্জাহীন

মোৰ ইচ্ছা তাই লুকুৰাওক এধানি মান তাইৰ যন্ত্ৰণা।

ভয় হয় তাই অখ্যাত হৈ বয় বুলি

সুৰক্ষে দৰাচলতে বাধ্য কৰে পৰ্গমোচনক।

কমলীয় কঁপনিৰ পৰা মাথোঁ

দুঃসাহসী দাসৰোৰে পাই মুক্তি

এনেকুৰা ফুল আছিল তাই, ইমান ধূনীয়া

কিন্তু মোৰ নাছিল তাই

আছিল অচিনাজনৰ।

এটা শুভ্র আত্মা

এটা প্রেতাত্মাই সার্বতি ধরে পরিত্র সকলক
দেৱদূতে বক্ষা কৰে ভীতিৰ পৰা
প্রতিজন মানুহে শৰণ বিচাৰে
সহায় বিচাৰে এক দেউৰ
মাথোঁ প্ৰভুৰে জানে আমাৰ ভাগ্য

কপালত অদৃষ্টৰে লেখা
অদৃষ্ট আৰু বিষাদে সমভাৱে
দুৱাৰদলিত নিৰ্ধাৰিত কৰে একস্থান

উপৰি পুৰুষ সকল সন্মানিত হওঁক
উজ্জলি উঠক আমাৰ আত্মাত
সমস্ত জীৱন পৰীক্ষা কৰো এক দয়াশীল কৰ্ম
গৰ্বৰে আকোৱালি ধৰোঁ জেন আৰু বেলিক

আমাৰ জীৱনক বহলাই
বিচাৰি সকলো হৃদয়ৰ আশীৰ্বাদ
ইজনে সিজনক হেৰুৱাও আহা
ৰোপণ কৰোঁ আহা ইষ্টদেৱত বিশ্বাস।

কবিতা

ন'ৰমুড নাৰজুলেভ (Normurod Narzullaev)

মেঘক খোজা, প্ৰহণ কৰা বৰমুণ
চৌকাক খোজা, সেকা অধিক শস্য
বিচাৰা এখন দোলন শয্যাক, লাভ কৰা এটা শিশু
বিচাৰা বিশ্বাস আৰু দৃঢ় কৰা মন।

ମହି ନାୟାଓଁ ମୃତ୍ୟୁର ବୁକୁଲୈ ଶୁହର୍ଟ (Shuhrat)

ମୃତ୍ୟୁର ବୁକୁଲୈ ମହି ନାୟାଓଁ
ମୋର ମାନର ଦେହାଇ ସଲାବ ରଂ ଆକୁ ଯଥାର୍ଥ ଅବସର ।

ମହି ଜୀଯାଇ ଥାକିମ
ଆକୁ ମୋର ଅନ୍ୟ ସନ୍ତାଇ ନିୟାବିକୈ ପ୍ରସ୍ତୁତ କବିବ ପଥାରତ ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧି ।

ଚପ୍ଚପୀଯା ନଦୀର ପାନୀତ ଟୋ ହେ
ଉଚ୍ଚରପରା ଅନ୍ୟ ଏକ ଉଚ୍ଚତାଲୈ ଥାକିବ ବୈ ।

ମୋର ଶକ୍ତିବୋର ନିନାଦିତ ହ'ବ ଭରିଷ୍ୟର ବର୍ଷବୋରତ
ଦେକମୋକାଲିର ବାଗିଚାତ ହୋଇବା ଆଘାତର ଦରେ ।

ମହି ଥାକିମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟତ, ଆକର୍ଷଣ୍ଟ, ସ୍ଵାଦତ,
ସୁମ୍ଭାଦୁ କଟି ଜଗୋରା ଫଳବୋରତ ।

ସାଧୀନତାତ, ମହାନସରର ସପୋନ ଆକୁ ବାଞ୍ଛାତ
ଚିରକାଳ ମହି ମେଲି ଦିମ ଶିପା ।

ହେ ଆଇ

କି ଘଟିଲ ମୋର ସ'ତେ ଏହି ଧରାତ
ଜନ୍ମା ଦିନର ପରା, ଶୈଶବ କାଳର ପରା ?
ଜୀବନର ଗୋପନୀୟତାକ ମହି ବୁଜିଲୋ
ଜୀବନର ଚଳିଛଟା ବଛର ମହି କଟାଲୋ, ମାନେ ପ୍ରାୟ ଅର୍ଧେକ ।

ଯୋବାଟୋ ବଛରତ ବନ୍ଧୁର ସଂଖ୍ୟା ବାଢ଼ିଲ
ସମ୍ମାନେବେ ତେଣୁଲୋକେ ସହସ୍ରାଧିଲେ ମୋକ ସହ୍ୟୋଗୀ ସତୀର୍ଥ ବୁଲି
ମହି ଡାଙ୍ଗର ହେ ଆହିଲୋ ଆକୁ ଗୃହକତୀୟେ କ'ଲେ
ତୁମି ମୋର ସମର୍ଥକ ଆକୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ।

ଆଚଲତେ ଆଇ, ଇଯାତକୈ ଭାଲ ଏକୋ ନାଇ
ଆନନ୍ଦମୁଖେ ଯେତିଆ ଦୋହାରା — ‘ମୋର ବାଚା !’
ତୋମାର ଦୟାତ ଆଇ ସୂର୍ଯ୍ୟରୋ ବିଚାରେ ଆଶ୍ରଯ
ଏଯା ଆଚରିତ ନହୟ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ପୁଷ୍ପ ତୋମାର ସନ୍ଧାନତ ଓଲୋରାତୋ ।

কবিতা

মহম্মদ আলি (Muhammad Ali)

এজন আছিল তরুণ ভাল আৰু বৰ সুন্দৰ
তেওঁ থপিয়াই ধৰা প্ৰতিটো আপেলেই চকলিয়াই থোৱা
তেওঁৰ পথত কত যে কৃষ্ণক্ষি
নাজানো ক'ত থাকে বৈ বিড়স্বনা।

এজনী আছিল ছেৱালী
তায়ো আছিল বৰ সজীৱ
ল'বাটিৰ চিৰসেউজ সৌন্দৰ্য আৰু হৃদয়
সমষ্ট পৃথিবী জ্বলাব পাৰে তাই
যদিহে কোনো কাৰণত বিচাৰা যায়
তাইৰ প্ৰতিশোধপূৰ্ণ চাৰনি।

কিন্তু এই সৌন্দৰ্যৰ প্ৰথম কিম্বা শেষে
নাপায় ইটোৱে সিটোক লগ
দুয়ো দুয়োৰে অগোচৰে যায় আঁতৰি।

হাতী আৰু কুকুৰ পোৱালি

হাতীয়ে ক'লে কুকুৰ পোৱালিক — কোৱাচেন,
কিমো পোৱা তুমি মোক জোৰেৰে ভুকি ?
'আহ' ভুকাটো মোৰ বৃত্তি.... কৈ ব'ল কুকুৰ পোৱালি।
মই তোমাক ভয় নকৰো জানা !
কিন্তু মোকেই উদ্দেশ্য ভুকানো কিয় ?
তুমি যদি কেতিয়াও ভয় নকৰা, সেয়া তোমাৰ কথা
— কুকুৰ পোনাটিয়ে ক'লে।

শেষ ইচ্ছা

কবিম বহরিয়েত (Karim Bahriev)

অথবা এটা সাধাৰণ স্তুতক কাৰ্যময়তাৰ বাবে
তুমি সদায়ে লিখি আছ ভাগ্যৰ বিষয়ে
কিন্তু মই কান্দো। অজ্ঞানতাৰে। অন্ধকাৰত।

তুমি মোক লৈ বিবৃত। কিনো কৰিব পাৰো মই?
অলগ সহ্য কৰা, ময়ো আহিছো ওলাই....!

প্রতিটো দিনৰ দৰে সূৰ্য উজ্জ্বলিব
চৰাইবোৰে মেলিব পাখি আৰু ধূনীয়াকৈ
ঘৰোৱোৰ পথাৰত চৰিব।

পৰবাৰোৰ বগাব বশিৰ বেখাৰে, সকলো হ'ব আচৰিত
হালধীয়া পাতবোৰে অনুভৱ কৰিব যন্ত্ৰণা। বতাহ ফুৰিব
ঘৰি অনাই কাই।

বলবান পৰ্বতবোৰ পৰিব হাউলি
কন্দৰবোৰে তুলিব বতাহৰ সোসৌৰনি
উদ্যানবোৰে ফুচফুচাব সজীৰ স'তে।

মই বিদায় লৈলৈঁ — দিনবোৰে গণিছে অবলুপ্তিৰ ক্ষণ।
গোলাপ ফুলে আৰু মৰহি যায় একে যাতনাৰে।
পৃথিবীখন বিশাল। এয়া সকলো মৃতকৰ বাবে একে অনুভৱ।
কোনেও উচুপি নৰ'ব মৰহা ফুলৰ বাবে,
নৰ'ব কোনো কান্দোন।

কবিতা

আজিজ ছেইড (Aziz Said)

দৈৰঞ্জমে আমাৰ সংযোগ হ'ল
যেতিয়া বজ্রসম জীৱন হ'ল ক্লান্ত
বিচাৰিবলে দোকমোকালিক পুষ্প আৰু তৰাৰ পৰ্ণ।

সংযোগ হ'ল আমাৰ দৈৰঞ্জমে
হেৰাল হাতৰ উম
পীড়াত ডুব গ'ল এধানি হাদয়।

আকস্মিকভাৱে আমাৰ দেখা হ'ল
প্রাচীন ধৰনিবোৰ নিনাদিত হৈ ৰ'ল
আমাৰ সিৰাৰ পৰা, য'ত প্ৰেম মৃত,
পাপী সময় উচুপি ৰ'ল বহু বৰজুৰি
প্ৰতাৰিত আমাৰ চকুত।

আমি দৈৰঞ্জমে লগ পাণোঁ
যেতিয়া সজীৰ বতাহে বিলালে
নিঃশব্দ দিনবোৰক শব্দৰ বৎ।

আমাৰ আকস্মিকভাৱে মুখামুখি হ'ল
যেতিয়া অবাধ্য উপস্থিতি ক্ষুধাতুৰ
সপোনৰ মাজৰ সংকীৰ্ণ শূন্যতাত।

দৈৰঞ্জমে আমাৰ লগ হ'ল
অবিশ্বাসেৰে চালো পৰম্পৰক
নৈশঙ্ক্যত শীতেৰে কঁপি কঁপি ঠৰঙা দিলোঁ।

তাত কোনো এঙ্গৰ নাই

তাত কোনো স্বলি থকা কয়লা নাই

তাত কোনো অঙ্গঠা নাই

আমি ক'লোঁ শুভ বিদায়

নির্বাপিত হ'লোঁ আলোক চিত্রকৰৰ স্মৃতিৰে ।

মই আছিলোঁ ভাগ্যৰ ভৱন চাফা কৰোতাজন

পানীৰে আতৰাইছিলোঁ মোৰ আস্থাৰ হতাশা

এজনো অতিথি ওলোৱা নাছিল

মই আছিলোঁ পৰিৱেশকজন বিদায় পৰীয়া সভাঘৰৰ

বিদায় ভঙ্গীৰে হাত জোকাৰি পুৰাইছিলোঁ প্ৰতিটো পাত্ৰ ।

এজনো অতিথি ওলোৱা নাছিল

অৱশ্যেত মুকলি কৰিলোঁ চেতনাইনতাৰ দুৱাৰ

এটা গান আৰম্ভ কৰিলোঁ, সঙ্গীত.... আমি, জীৱন.... ধূলি ।

এজনো অতিথি নোলাল

এজনো অতিথি নাছিল ।

অতীতৰ শৰীৰ চৰ্চা

মিনহজিদ্দিন মিৰ্জো (Minhojddin Mirzo)

সাজু হোৱা ! আৰম্ভ কৰা !

এক, দুই, তিনি, চাৰি ।

হাউলি পৰা ।

থিয় হোৱা ।

এতিয়া থিতাতে দৌৱা ।

মই অপেক্ষা কৰিছিলোঁ তোমাৰ আগমনৰ প্ৰতি ক্ষণতে

হিয়া আছিল এখন দলিচা তোমাৰ বাটৰ

অনুভূতিয়ে উলিয়াই দিছিল আস্থাৰ যন্ত্ৰণা

প্ৰাৰ্থনা পৰ্বৰ বাবে খোৱা হৃদয় যেন আছিল এখন কঠ ।

চৌদিশ প্ৰতক্ষ্য কৰি দুখৰ স্বৰেৰে

চুকুৰে মৰ্যাদা দিছিল তোমাক আৰু কৰিছিল আহান

প্ৰস্ফুটিত পৰিত্ব দোকমোকালিৰ দৰে

মোৰ আস্থাই বিচাৰিল তোমাৰ চাৰনি আৰু প্ৰহণ কৰিছিল এটি শৰৎ কাল ।

তুমি নাছিলা অহা আৰু হৈছিলা যেন অন্তৰ্হিত

হৃদয়ে অনুভূত কৰিছিল তুমি যেন নিচেই কাষত

যেতিয়া হেৰাইছিলোঁ সুগান্ধি, আনন্দৰে

বুজিছিলোঁ তুমি গোলাপ, মোৰ হৃদয়ৰ অতিথি ।

কেতিয়াৰা ঢাকি দিছিলা সপ্রতিভ পোহৰৰে

আৰু দি এটি উত্তম নাম হৈছিলা গৃহমুখী

পৃথিৰীলৈ অহা এটা গানৰ দৰে

আকৰ্ষণ কৰি হৃদয়ৰ উকি আৰু কেকনি

হৃদয় এপাহ ফুলৰ দৰে মুকলি হৈছিল তোমাৰ বসন্তত ।

তোমাৰ নাম ফুচফুচাই সময় গৈছিল পিছলি

মই কেতিয়াও আৰু হ'ব নোৱাৰো তোমাৰ পৰিচাৰক,

তোমাৰ অতিথি হ'বলৈ মোৰ কপোজনী, মই উৰি যাব পাৰোঁ ।

কবিতা

ইকবাল মির্জো (Iqbal Mirzu)

ক'ত মোৰ বালিবে গঢ়া দুৰ্গ
আৰু মোৰ নীল কেশী ভগী ?
এসময়ত আছিল মোৰ হাজাৰ বদ্ধু
আঞ্চাৰ অধৰেক আৰু জীৱন উৰিছিল তীৰ বেগে
জীৱন যে অবিশ্বাসী....

দেউতা তুমিনো কিয় কাটিলা এডাল বেত ?
আইতা ক'তনো হেৰুৱালা তোমাৰ দাঁত ?
তুমি অপ্রমাদী মনে ভাগ্যৰ স'তে একমত হ'বা
জীৱন হ'ব লাগিছে অতিবাহিত....

বিচাৰিলোঁ মৰম লগা কুকুৰটো
হেৰুৱালোঁ তাৰ শোকাকুল চকুজুৰি
সি যে আছিল ইমান ভাল
জীৱন যে অশুল্ল।

হেঁপেহুৰা জ্ঞানীয়ে উদ্বিঘ্ন কৰে পথিলাক
পাতল পাখি পাক খায় বতাহত
অ' মোৰ বেচমীজনী
জীৱন হ'ল মাটিৰ।

মধুমতী, মই যে কৃষ্ণঙ্গ !
মোৰ স'তে খেলিলা, গ'লা গুচি
উচুপি লিখিলা এখন চিঠি ওভতাৰ পৰা,
মোৰ অবিহনে তুমি জয় কৰা তোমাৰ শেষ ইচ্ছা, হোৱা সুখী,
জীৱন যে ক্ষণহ্যায়ী।

কবিতা

ছেলিম আছুৰ (Salim Ashur)

প্ৰেমত পৰাতো অথবা নপৰাতো
বাসনানে আহি পৰা বৰ্তমান
এই বাধাৰ মৰণমুখী ধৰাত
মই অন্তনায়াম

জীৱনৰ প্ৰতি বিবাগ জন্মাৰ আগেয়ে
সময় হ'লে আজিয়ে তোমাৰ হৃদয়ৰ পৰা ল'ম বিদায়

ফুলি উঠা ফুলৰ দৰে উজ্জ্বল চকু বা তেনে অন্যৰ দৰে
যুকলি মনে খুলি দিয়া কৰতলৰ দৰে
নহয় আশা প্ৰশান্তি বৎ-বৰ্ণ-সুৰ
নহয় ভূমি নৃ বা প্ৰকৃত মিৱ
নাই অন্তৰীক্ষত এনে কোনো প্ৰেম
উদাৰ ইশ্বৰৰ সমকক্ষ

তুমি নাথাকিলে অস্তিত্ব মোৰ মিছা
ই যেন জীৱন শেষৰ অসত্য
সত্যৰ ভাষ্যৰ দৰে বাৰে বাৰে সাৱতিৰ পাৰো মৃত্যুকো
কিনো হ'ব বাক যদি থাকে হৃদয় জীয়াই
এয়াতো নহয় পিয়াহ গুচোৱা পানেয়

এয়া মাৰ্থো তুমি আৰু মোক অদৃষ্টৰ
হাতলে থেলি দিয়া তোমাৰ সকলো উদ্বেগ
তোমাৰ পদ শব্দই আঞ্চাক দিয়ে হৰ্ষ

প্ৰেমত পৰাতো অথবা নপৰাতো
বাসনানে আহি ওলোৱা বৰ্তমান
এই বাধাৰ মৰণমুখী ধৰাত মই অন্ত যাম।

এটা পানী কল

মোৰ বাঁহীৰ উত্তম সুবোৰ শেৰ হ'ল
সকলো সন্তুষ্টি এটা এটাকৈ গ'ল আচাৰ থাই
আকাশে পৰশা ভূমিৰ সীমাত
জীৱন বত হ'ল ভয়াবহ শক্তিবে সমৰত

মোৰ বাঁহীৰ উত্তম সুবোৰ শেৰ হ'ল
মোৰ অনুনাদী শব্দৰ ঘণ্টাবোৰে বক্ষ কৰিলে
সিইতৰ জুনজুনি
আকাশে স্পৰ্শ কৰা ভূমিৰ সীমাত জীৱন লিপ্ত
ভয়াবহ শক্তিবে যুঁজত
সকলো সান্ধুনা এটা এটাকৈ গ'ল আচাৰ থাই

সকলো সান্ধুনা গ'ল আচাৰ থাই
আকাশী ভূমিৰ সীমাত জীৱনে যুঁজে ভয়াবহ
শক্তিৰ স'ত্তে
মোৰ অনুনাদী শব্দৰ ঘণ্টাবোৰে বক্ষ কৰে সিইতৰ জুনজুনি
হৈবাই মোৰ বাঁহীৰ উত্তম সুবোৰ
আকাশে চোৱা ভূমিৰ সীমাত জীৱনে যুঁজে ভয়াবহ শক্তিবে
সকলো সন্তুষ্টি এটা এটাকৈ যায় উফৰি
মোৰ বাঁহীৰ উত্তম সুবোৰ শেৰ হয়
মোৰ অনুনাদী ঘণ্টাবোৰে বক্ষ কৰে সিইতৰ জুনজুনি।

উজবেক কবিতা ॥ ৫৬ ॥

কবিতা

এশক বিল শুকুৰ (Eshquobil Shukur)

এটা গান বেসুৰা হৈ উঠিছে মোৰ মাজত
বেসুৰা.... তথাপিতো নাই মৃতু
যদি এতিয়া মই উচুপো নাপাও সহাৰি
মাথো আল্লাৰ বাবে কৰোঁ হাঁহাঁকাৰ
এটা সুৰে জ্বলাইছে মোৰ সকলো অস্তি
মই ধৰালৈ অহা নাই এতিয়াও কিয়
এটা ভাগ মোৰ বাতি আনটো দোকমোকালি
মাথো আল্লাৰ বাবে মই কৰোঁ হাঁহাঁকাৰ
এখন নোমাল সেতু দ্রুতিৰে ভাহি যায়
মৰণ অথবা জীৱন একোৰে বাবে নাই মোৰ চেষ্টা
হে মানুহ সহজ হোৱা
দয়াশীল ঈশ্বৰৰ বাবে মোৰ ক্ৰন্দন

ভূমি কিয় উচুপা, মোৰ হাত ?
মোৰ ভৱি ভূমি কিয় উলিয়াই আনা নথ
আমাৰ মাথো তিনি হেজাৰ বছৰীয়া জীৱন
প্ৰস্তৰ যুগত, লৌহ যুগত
ভূমি কিয় কান্দা মোৰ হাত
কিয় মোৰ ভৱি ?
এতিয়াও মানুহৰ যুগলৈ বহু বাট বাকি।

আৰু লোৱা মোৰ সমস্ত যন্ত্ৰণা
চুমিৰলৈ মাথোঁ এবাৰ দিয়া তোমাৰ আঘাঃ।

নাই হৃদয়ৰ পৰা কেতিয়াও উলিয়াই নিদিবা মোক
তোমাৰ জীৱনত দিবাকৰৰ দৰে মই থাকিম উজ্জলি
যদি পিছুৱাই যোৱা নিযুত বছৰ, আকাশৰ দৰে
মাতিম কাষলে।

দোকমোকালিৰ বাবে আনন্দৰে লিখিম তোমাৰ নাম,
কুঁহিপাতৰ বুকুৰে আগবাটিম নিৰালে।
নাই! তোমাৰ ভাগ্য মোৰ অবিহনে পংশু
হেৰুৱাই তোমাক উচুপো প্রতি ক্ষণত।

মই আপ্পি

সমুদ্ৰ

আকাশ আৰু

বশি

আগুৱাই যাওঁ আৱেষ্টনত বাখিলৈ তোমাৰ সমস্ত পৃথিৱী
কোৱা মোৰ পৰা দৌৰি পলাবলৈ পাবানে সুবিধা ?
সদায় বিচাৰিম তোমাক প্ৰভুৰ পৰা।
মই বৰষুণৰ শেষ টোপাল
একমাত্ৰ সহায়,
খৰখেদা কৰোঁ তোমাক পাণ কৰোৱাবলৈ
শেষৰ জীৱনখনি তুলি দিয়া হৈছে মোৰ হাতত
মই তোমাৰ প্ৰেম বিচাৰোঁ।
মৃত্যুৰ ক্ষণতো !

কবিতা

ঘিৰ' মিৰ্জো (Zebo Mirzo)

এয়া হ'ব পাৰে, তুমি নষ্ট যাব পাৰা
বনৰীয়া অৰ্কিডবোৰ দৰে
চুকিব পৰা কষ্টৰ চকুলো জোনাক ৰাতি
আশাৰ অধৰে ফুচফুচাই পাতিব তোমাৰ কথা
ভিক্ষা বিচাৰি তোমাৰ চকুৰোৱা জেউতিত।

তুমি অৱজ্ঞা কৰা
আৰু চকুৰ পৰা ছেদিত মোৰ প্ৰেমৰ যন্ত্ৰণাই
চাই ৰয় মোৰ পথ।

হ'ব বাক তুমি যোৱা
কিষ্ট দি যোৱা তোমাৰ হৃদয়
শেষ বাৰৰ বাবে চুমিৰলৈ দিয়া এই দিয়া-নিয়াৰ বাবে
তুমি যি কোনো কথাতে উপযুক্ত

বহু ধন্যবাদ সেই পাৰ হোৱা দিনবোৰ বাবে
মাথোঁ ব'বলৈ নক'বা কাহানিও।

আচলতে প্ৰেম আৰু জীৱন এই দীঘল গঞ্জটিৰ
কোনো শেষ নাই
নাই কোনো অন্য পথ

চোৱা বিষণ্ণ জোন কঁপিছে সুৰাপায়ী হৈ
সংজ্ঞাহীন বাতিৰ বুকুত।

উঁবিয়লিৰ তৰাং পানীৰে খোজ দি দি
পাম আমি বোধ হয় ইজনে সিজনক !
নক'বা শুভ বিদায়, মাথোঁ চকুত বৈ যোৱা,
চোৱা পৰম হতাশাত মই কিদৰে হেৰুৱাও।
মোৰ প্ৰাণ লোৱা

শৰতত

ফাখ্ৰিয়ার (Fakhriyar)

হালধিয়াটো শিলৰ বৰণ
অন্তুত ভয় লগা শিলৰ
পাতবোৰ গধুৰ হৈছে
সিংহত শিলৰ বঙৰ অপেশাদাৰী শিঙ্গী
বিচাৰে শিলৰ সঙ্গ
সমস্ত বিপদৰ মাজৰ গচ্ছুপি
নগৰলৈ ধাউতি ওপজা এটা প্রাণৰস্ত শিশুৰ
দুষ্টামিৰ কৈফিয়ত শুনা এগৰাকী মাতৃৰ দৰে
সাধাৰণতে আঘাৰ লক্ষ্যৰে ওলালেও
আচলতে সকলো শিল দশ্তি নহয় মৃত্যুৰে
পৰ্ণবোৰৰ পৰিৱৰ্তে

কবিতা

ৰৌফ ছুভন (Rouf subhon)

যদি তুমি চোৱা এখন ডেগাৰৰ ধাৰাল অংশ
তুমি দেখাপাবা হাদয়ৰ গভীৰ
কিন্তু এয়া উন্তৰ নহয়

মই বুজি পাওঁ এটা দিন
যি সৃষ্টি কৰিছিল এনেদৰে কৈ
তুমি ফুল আৰু মই পথিলা
মাথোনাহিটিস্কেলেহে পাব পাৰে ইয়াক....

সূর্যমুখী ফুল
তোমাক লৈ মই সুখী নহয়
তুমি তোমাৰ সমস্ত সুযীহীন দিন কটালা
পূৰ্ণতাৰে তলালৈ কৰি মুখ

ফুল

এখন সুস্থ হৃদয় ভবি আছে বোগৰ সক্রিয়তাৰে
মোৰ হৃদয় হতাশ, চকুয়ুবি ভোকাতুৰ।
আপোন চকুৱে ঠগিছে হাজাৰ বাৰ
মোৰ ফুলবোৰে তোমাক কাহানিও নঠগে।
হ'ব আৰু মোলৈ নাচাৰা। যদি ফুলবোৰে
দ্রোহ আচৰে, সিংহতক নামানিবা বতাহৰ স'ত্তেই থাকিবা।
এই সকলোৰেৰ ফুল তোমাৰ বাবে
দ্বাচলতে এই ফুলবোৰেই মোৰ শব্দ।

এটা শ্বেতছায়া

উৰয় হাইদৰ (Uroz Haydar)

আহু শ্বেতছায়া — জীন লগোৱা এটা শুকুলা অৰ্প
তুমি চতিয়ালা পানীৰ দৰে মোৰ ভাবনা
হৃদৰ পাৰত চতিয়াই কুটিৰ টুকুৰা
তৰাবোৰৰ পৰা তুমি মেলি দিলা অনেক সুৰ।

বতাহে বিলাইছে সঙ্গীতৰ সুগান্ধি
সৰগে সাৰাতিছে কল্পনাৰ কল্পা।
হাতীপটিৰ পৰা এটা চমৎকাৰ সুৰ
হৃদয় পৰিছে সৰি তাতে পিঠাৰ ব্যাপত।

আহু শ্বেতছায়া — জীন দিয়া এটা শুকুলা অৰ্প
ৰাতিয়ে জুনুক জানাক শব্দ কৰিছে তোমাৰ দীৰ্ঘ কেশৰত
আন্ধাৰক বলেৰে খেদাটো এটা পুৰণা সপোন
ই বিচাৰে কেতিয়াও নাথাকক অন্ধকাৰ।

আহু শ্বেতছায়া — জীন খুওৱা এটা শুকুলা অৰ্প
আহু সৰীসূপৰ দৰে তুমি সদায়ে বিচাৰা পোহৰ
দূৰৰ তৰাৰ পৰা জুইকুৰা ধৰি
এটা বাজকীয় হাঁহিবে তুমি নুবিয়াই ধৰা বাতি
হে শ্বেতছায়া — এটা জীন দিয়া শুকুলা অৰ্প।

সময়

খছিয়াত কস্তুম'ভা (Khosiyat Rustomova)

কাবো অনুগতি নল'লোঁ জীয়াই থাকিবলে
পৃথিবীক অনিলোঁ হাতলৈ এটা গোলকৰ দৰে
হে ইশ্বৰ, তুমি মাঠোঁ দিবা নিভীকতা আৰু দুঃসাহস
আশা ৰাখিছেঁ যুত্থক জনাৰ পাৰিম প্ৰত্যাহুন।
ইমানেই।

অতীতক শুগার্গথা কবিবলে প্ৰয়োজন নহ'ল
দীঘ দিনিয়া জীৱনৰ বাবে হ'লোঁ প্ৰতিজ্ঞাবদ।
অনেক অপৰ্যাপ্ত আৰু অজুহাতৰ দোহাইদি
সময়ে প্ৰতিপন্ন কবিলে অশুদ্ধ বুলি এই বিশ্বাস।

* * *

হৃদয়ৰ বাদে আৰু কোনো বন্ধু নাই
বজা অথবা শক্ত কোনেও চাপিব নোৱাৰে কাষ
জানিবা অবশ্যেত কোনো, কাহানিও কলংকিত
নহ'ব মোৰ হৃদয়ৰ দৰে আৰু সক্ষম নহ'ব
টুকিবলৈ মোৰ দৰে চকুলোঁ।

* * *

পৃথিবী অধ্যুষিত হৈছে পৰ্ণমোচনত
আঞ্চলিক শুণ্যতাৰে দৌৰিছে বিসংগতিৰে
এজুপি গছে বিলুপ্তিৰ হাত সাৰিবলে
পতিত পথক দিছে বাট।
বসন্ত আৰ্তিৰি বৈছে উদ্যানবোৰৰ পৰা
অনন্ত দৃঢ়তাই লাহে লাহে পাৰলৈ লৈছে লোপ।
মোৰ চৌপাশে সেই উৰণীয়া জীৱন মাঠোঁ হৈছে অত্যৎসাহী
কোৱা কোন পৃথিবীত তুমি কোনটিনো প্ৰহত ?
তুমি অস্পষ্ট আভাস ৰাখি গৈছা জীৱিতৰ দৰে
আৰু আৰ্তিৰি গৈছা ক্ষণিকৰ অস্তিত্বৰ দৰে
উদ্যানবোৰে অপেক্ষা কৰাৰ দৰে বসন্তৰ
পৃথিবীয়ে লয় তোমাৰ হৃদয়ৰ অনেক প্ৰতিলিপি।

শিশু

পৃথিবীৰ পৰিত্ব পুঁপে
মুকুতা আৰু নিয়ৰতকৈয়ো উস্তুম।
পুনৰবাৰ আকাশে ল'ব পাৰে
ইয়াৰ বিশুদ্ধতাৰ পৰা এটি সাচ।

আঁচলতে ইয়াৰ বাবে সকলো একে
মাঠোঁ যেন আনন্দৰ আকস্মিক উল্লাস
এটা জ্ঞান দাঁতৰ বিষ মানে — উপেক্ষা,
তাৰ নাই এটিও শব্দ ঠগিবলে।

কবিতা

পহল'ভন ছদিক (Pahlavon Sodiqu)

প্রাণোচ্ছল দেহা, বোধিদীপ্তি আস্তা,
মনৰ সপোন আৰু তুমি দিয়া অনুভূতি।
গভীৰ হৃমনিয়াৰে এটি নিশাস, এবেলিলৈ মৃত্যু নেওচা জীৱন,
মোৰ নয়নৰ অগনি, টো খেলা পোহৰৰ এটি চকুৰ পুতলী।
এটা শব্দৰ এক ভাষা, তুমি দিয়া এক অনুভূতী মন
পীড়িঞ্চিষ্ট এক হৃদয় আছিল সর্বশ্রেষ্ঠ কৰম।
অভিযুক্তিৰ এক শব্দই বিচাৰিছিল আমাৰ পৰা
কিন্তু প্ৰকৃততে পৰিত্র লেখাখিনি লিখা হৈছিল তোমাৰ কলমৰে।

সৰ্বশেষত দোকমোকালিৰ আকঢ়ত ধৰাৰ আঁকেৰে
দিছিলা কাহিলি কাহিলি গোহৰ।
যন্ত্ৰণাৰ এখন নৰক প্রতিশ্রুতিবন্ধ হৈছিল পক্ষালম্বনৰ বাবে
পুনৰ তোমাৰ পৰা উঠি আহিছিল সবগীয় আনন্দ
তুমি দিছিলা এক প্রাণোচ্ছল শৰীৰ।

মই হেৰবাইছিলোঁ

উলুগবেগ হামদম (Ulugbek Hamdam)

বাকৈকেয়ে হেৰবাইছিলোঁ মই
যেতিয়া তুমি হয় বুলি শলাগিছিলা
তোমাৰ দৃষ্টিত অনুপস্থিত মোৰ শোচনীয় অবস্থা
সঙ্গোৱে জপাই দুৱাৰ
কবিছিলোঁ দৈৰ্ঘ্যৰ অপেক্ষা।
তুমি বুজিলা
এটি জিবিজিবিকে বোৱা জুবিৰ দৰে
সহিব নোৱাৰি এক সুগঞ্জি পদিনাৰ
বন্য সৌন্দৰ্য
টুকিলোঁ বুলি মই বহুথিনি অশ্ৰু।

কবিতা

খয়ারুল্লা ফেইজ (Khayarulla Fayz)

তুমি সাব নাপালা দোকমোকালিৰ দৰে — শ্বেত,
ৰাতিৰ দৰে মই জপাৰ নোৱাৰিলোঁ চকু।
মাঠোঁ এটা শব্দ প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ দৰে
অ' মোৰ কমনীয় ৰাপ, মুখামুখি হোৱা স্বাচ্ছন্দৰে

ডেউকা দুখন পৰ্যাণ নোহোৱাৰ বাবে
পাৰ হ'ব নোৱাৰিলোঁ এখন প্ৰাচীৰ
দুটা তৰা অসমৰ্থ হোৱাৰ বাবে
বিচাৰি নাপালোঁ তোমাক

মই কৈছিলোঁ ভাগ্য আৰু অদৃষ্ট
আচলতে এয়া হ'ল এক বিনষ্ট অৱস্থা
নিৰ্বাসন দিছিলোঁ তোমাৰ স্মৃতি
এটা ৰাজহংসৰ দৰে
যি নাছিল সতীৰ্থ

তুমি মোৰ কাষলৈ অহা নৰাগত;
সমীপত, দৃষ্টিৰ ওচৰত,
যেতিয়া এই প্ৰশঞ্চ আলিঙ্গন মুকলি হয়
মোৰ আঞ্চালৈ বিজুলী.... তুমি

তুমি সাব নাপালা দোকমোকালিৰ দৰে.... শ্বেত
ৰাতিৰ দৰে জপাৰ নোৱাৰিলোঁ মই চকু।

আঁচী

শ্ৰেণ্মুৰ'ড ছুভন (Shermurod Subhon)

মই হ'ব বিচাৰোঁ তোমাৰ দাপোন
প্ৰতি পুৱাত তুমি চাৰা
আৰু লৈ ফুৰিবা সদায়ে লগত।

বিচাৰোঁ হওঁ যেন তোমাৰ বিতচকু
ৰাখিবা কাষত
চকুৰ
মুখৰ
অধৰৰ।

সৌন্দর্য অভিব্যক্তি

সৌন্দর্য তোমার অস্ত্র

হত্যার বাবে উদ্যত

বিছেদ নহয়

তোমার সৌন্দর্যই দিয়ে মোক পীড়া

মই সন্দিক্ষ হওঁ

তোমার প্রতিবিস্বর বাবে

যি মৃক নহয়

আছেনে কিবা শব্দ

কিবা অভিব্যক্তি

অবশ্যেষত তোমাক

বর্ণাব পৰাকে !

স্বাধীনতাৰ মানুহ

হালিমা আহমেদভা (Halima Ahmedova)

কোনো মানুহেই অধিক বত্ত্বান নহয়

এই ধৰণীত

সকলো পথীয়েই উৎসর্গিত তেওঁৰ উদ্দেশ্যে

তেওঁৰ কিৰীটি অন্তীনতাৰে উল্লেখিত

ৰজাৰ পদতকৈয়ো মহৎ, শ্ৰদ্ধাৰ !

ভাগ্য আৰু সময় হৈ পৰে দাস

পাহাৰো হয় অনুগত !

ইচ্ছা কৰিলেই তেওঁ প্ৰস্থান কৰিব পাৰে

প্ৰেমৰ কপত এই পৃথিবী — আমনিদায়ক, মিথ্যা !

কবিতা

জবুর এশনকুল (Jubbar Eshnokul)

* * *

ধনিবোৰ সিঁচি দিয়া হৈছে
এটা আপেলে উপস্থাপন কৰিছে তাৰ বৎ
অপেক্ষাৰ শৰৎ কাল এখিলা পৰ্গৰ দৰে

নিয়ৰৰ উৎকঠা বাঢ়িছে চকুপতাৰ কেশত
আকাশে মাতিছে আলিঙ্গনৰ অৰ্থে
জীৱন মুকলি হৈছে সপোনৰ খোজত

বুকুত পৰিছে টোপাল
সঙ্গীত পিছলি গৈছে সিৰাৰে
কলি মুকলি হৈছে ভাবনাত

প্ৰেমৰ শিপাবোৰ বুৰ গৈছে মোৰ অন্তৰত
আশাৰ ফলবোৰ বাঢ়ি আহিছে
এতিয়া প্ৰত্যুষ মুকলি হ'ব মোৰ বুকুত

* * *

মোক এটা শব্দ লাগে সহানুভূতি নহয়
যেতিয়া দুৰ্ভগীয়া এটা স্মৃতিৰ আবাস কঁপি কঁপি
থিয় দিয়ে ছায়াৰ দৰে

মোক লাগে এটা শব্দ সহানুভূতি নহয়
নহয় খঞ্জৰৰ দৰে ধাৰাল
সাধাৰণ এপাহ ফুলৰ দৰে

সন্ত্রাস্ত সূৰ্যৰ দৰে
অদৰিত আকাশৰ দৰে

মোক এটা শব্দ লাগে সহানুভূতি নহয়
কোনো নিৰাপত্তা নাই এই শীতৰ পৰা
যেতিয়া নিশ্কতীয়া এই হৃদয়খনি ব্যাধিগ্রস্ত

মোক এটা শব্দ লাগে সহানুভূতি নহয়
যদিহে ধৈৰ্যই আঁটু লয় বতাহৰ ওচৰত
প্ৰাচীন এই চিপাটি অধোমুখী হয় সৰাপাতৰ দৰে

যেতিয়া আকাংক্ষিত কৰিবে অপেক্ষা কৰে বহুগ
অস্থিৰতাৰে ত্ৰাণকৰ্তা এটা শব্দৰ বাবে
মই এটা শব্দ বিচাৰো সহানুভূতি নহয়।

ҚИЧКИРИК

উজবেক қবিজা

Кукундан қиңириқ чиқади –
Түғруқ азобидан сўнг

бошланар ҳаёт.

Жон кирали ўлик водийга.

Гуллаётган
оқади дарё.

Қақнус каби беради фурсат
жимжитликни ерио ўтар қичкирик.

প্রচন্দ চিরুত কবি আজাম অ বিডভ আৰু
উজবেক লিপিত প্ৰয়াগ শহীকীয়াৰ কবিতা

Менга шундай туюлар,
мен ҳам
туғилганман қанотлар билан.